

CHÍNH TRỊ LÀ NHƯ THẾ

Nước Mỹ không “mù”, lãnh đạo Mỹ càng không “mù”. Nhưng *tại sao nước Mỹ vẫn cứ để cộng sản Việt Nam sống? Đó chính là chính trị.* Mỹ đang làm ăn với Tàu cộng, mà Tàu cộng đang là ông chủ của Việt Cộng. Vì thế, Mỹ chỉ nói đến nhân quyền, Mỹ chỉ cần phản đối CSVN vi phạm mà thôi.

Obama không dứt khoát như Trump. Đó là điều hiển nhiên. Nhưng chờ mong Trump xua quân đập tan cộng sản VN cũng là điều không tưởng. Chờ mong Trump cầm vận kinh tế, cắt vôi bạch tuộc của CSVN cũng là điều khó xảy ra. Trump là một TT có tài. Nhưng cái tài của ông là để giúp nước Mỹ chứ không phải lo thay cho người dân Việt Nam. Nước Việt Nam là của người Việt. Chúng ta không tự lo cho chúng ta thì không có ai làm điều đó thay cho chúng ta. Chắc chắn, Trump không thích đu dây với cộng sản Việt Nam, Trump cũng không cho CSVN quá nhiều điều lợi bởi vì Trump không giống Obama hay Clinton. Tuy thế, Trump sẽ không xóa bỏ cộng sản giúp được cho người Việt. Bởi vì chính trị là như thế!

Nguyễn Xuân Phúc đến Mỹ chỉ để xin ăn. Đó là điều không cần bàn cãi mà bất cứ đứa trẻ mới lớn nào chịu khó đọc kỹ tin tức, suy xét một chút cũng hiểu. Chẳng có thằng CSVN nào theo Mỹ cả. Chúng chỉ làm tôi mọi cho Tàu và qua Mỹ xin tiền mà thôi. Nói cho đúng, CSVN chỉ thích những đồng USD xanh biếc của nước Mỹ. Vì thế Phúc đến Mỹ.

Hoàn toàn không có chuyện Trump mời Phúc. Phúc đã muốn đến Mỹ gặp Trump và nhờ Ted Osius bắc cầu nối. Báo chí CSVN nói rằng Trump mời Phúc qua là nói láo. Phúc chẳng là cái gì mà Trump phải mời, phải cầu cạnh qua gặp. Trong mắt Trump, Phúc hay cái đảng CSVN chỉ là bọn đu dây, tham tiền, độc tài và ngu dốt không hơn không kém. Nhưng Trump khinh trong bụng mà thôi, vì chính trị nên Trump vẫn phải tiếp Phúc dù phong cách tiếp đón khinh miệt vô cùng. Phúc đến Mỹ chẳng có thằng Mỹ nào ra chào đón, chẳng thăm đờ, chẳng đại bác. Phúc đến trong im lặng với một nhóm người của đại sứ quán CSVN ra đón Phúc bước xuống từ một chiếc máy bay chui vào trong một cái garage chật chội. Phúc biết Mỹ khinh Phúc ra mặt. Nhưng Phúc vẫn cười tươi, vì đó là chính trị và Phúc đến Mỹ chỉ vì tiền. Bao nhiêu đầu óc, Phúc và đám CSVN đã bị nhồi vào đầu rằng “Bác Hồ ta đó chính là Bác Mao”...

Trở lại chuyện của chúng ta, chúng ta đã thấy chính trị là như thế. Trump khinh Phúc nhưng vẫn tiếp Phúc. Phúc làm tôi mọi cho Tàu nhưng vẫn cố đu Mỹ để kiếm “xèng”. Chúng ta là người dân thì sao?

Như đã từng nói, dân gian Việt Nam có câu “*Con có khóc thì mẹ mới cho bú*” hoặc “*Chẳng ai phù suy, người đời chỉ phù thịnh*”. Cũng bởi vì người dân vô cảm nên Mỹ coi việc người VN sống trong độc tài CSVN là do họ tự lựa chọn. Mỹ chẳng làm gì hơn cả. Cũng bởi phong trào đấu tranh chỉ dừng lại ở một nhóm người, không phát triển được lực lượng, chỉ chăm chú vào đánh bóng cá nhân hoặc làm từ thiện nuôi dân thay cho CSVN nên Mỹ thấy họ không thể “phù suy” được. Chưa có một lực lượng thật lớn, chưa có sức mạnh của toàn dân để Mỹ có thể hậu thuẫn chúng ta đứng lên xóa bỏ cộng sản.

Công việc đó là công việc của chính chúng ta. Chúng ta không thể dựa vào Mỹ hay bất cứ nước nào như là một kẻ bè trên giúp chúng ta thoát cộng, chúng ta phải coi Mỹ là một đồng minh đúng nghĩa. Nước nào cũng có sức mạnh dân tộc. Nước Việt cũng không thiếu điều đó khi đã trải qua hơn 4000 năm dựng nước, giữ nước, giữ tiếng nói Việt Nam. Nhưng nó chưa được kích thích đúng đắn nên nó chưa thể phát huy được hiệu quả. Chính vì thế, chẳng có ai chịu giúp chúng ta thật sự. Chúng ta có thể thấy Mỹ, Châu Âu lên tiếng về vài vụ vi phạm nhân quyền của CSVN. Tuy thế, cũng chỉ dừng lại ở lên tiếng mà thôi. Cuối cùng thì đầu lại vào đó. Người khổ vẫn là người dân Việt Nam bởi vì chính trị là như thế!

Vai trò đầu tàu của cuộc đấu tranh này chính là sức mạnh toàn dân. Muốn làm điều đó thì lực lượng nòng cốt phải là những người đã sớm thay đổi nhận thức. Nhưng muốn có được sự hậu thuẫn của dân thì phải chịu khó đi vào lòng dân để vận động, truyền đạt ý thức lịch sử, xã hội cho người dân. Đa số người dân ở VN không có điều kiện tiếp xúc Internet, vì thế các nhà đấu tranh cần phải lấy việc tiếp xúc người dân trực tiếp là điều quan trọng nhất thay vì lên mạng quá nhiều. Nhưng tiếp xúc với người dân không hẳn là làm từ thiện. Giúp người dân thay đổi nhận thức là giúp cái cần câu chứ không phải quăng tiền cho họ giống như giúp con cá. Ngoài ra, làm từ thiện chính là nuôi dân thay trách nhiệm của nhà cầm quyền CSVN. Dân được giúp đỡ sẽ chẳng cần phải đứng lên phản kháng nữa.

Một điều quan trọng cần làm đó là thôi ngay những lá đơn xin xỏ cộng sản, kiến nghị với chúng bởi vì CSVN không có chính danh, chúng ta không cần phải cầu xin cái quyền căn bản của chúng ta với bọn cướp chính trị. Ngoài ra, chẳng bao giờ CSVN trả lời những gì một số người xin xỏ. Vậy thì chẳng có lý do gì phải năn nỉ chúng cả.

Muốn có một sự hậu thuẫn từ Mỹ hay những nước khác. Trước mắt chúng ta phải tự cứu chúng ta trước thì mới có người giúp. Nó cũng giống như anh phải có dự án thì mới có người cho vay tiền đầu tư. Không thể ngồi một chỗ mà chờ mong “sung rụng” xuống cho những ai lười biếng được. Trách nhiệm cứu dân tộc Việt Nam phải là của tất cả người Việt còn lương tri với dân tộc.

Phúc cứ đến Mỹ, Trump vẫn cứ tiếp. Chính trị là như thế. Người dân Việt thì vẫn ngày đêm sống trong tận cùng đau khổ. Vì vậy, hãy quên ngay những trò chơi chính trị mà người dân chúng ta luôn ở thế bị động đi. Chúng ta phải nắm lấy cơ hội chính trị sống còn cho dân tộc chúng ta. Chúng ta phải chuyển từ bị động sang chủ động. Chúng ta cũng phải quên ngay những buổi hội luận vô bổ chỉ để show cái tôi của cá nhân, hội đoàn. Chúng ta cũng nên quên ngay những câu nói thao thao bất tuyệt chỉ để mà hô hào cho chính chúng ta nghe đi. Chúng ta cần nói và làm việc cụ thể chứ không phải sắm vai diễn phụ trong những ván cờ chính trị.

Đã đến lúc, tinh thần dân tộc của Phan Bội Châu, Phan Chu Trinh và chính đề Ngô Đình Nhu, tinh thần ái quốc của Ngô Đình Diệm phải được chúng ta phát huy và chuyển nó thành những hành động thực sự. Chỉ có thế mới giúp dân tộc VN thật sự hồi sinh!

Đặng Chí Hùng

30/05/2017

